

**Του γαϊδάρου του κουτσού, πούνας μία συμφορά,
τρεις αρβύλαις του φορούν, την τετάρτη στην ούρά.**

πώς τώρα πιά θ' άκονισθούν τὰ γλωσσικά λεπίδια,
πώς τώρα πιά θ' αλλάξουμε κι έμεις πολιτική,
πώς ίσως και τών Ύπουργών ν' αναβληθούν ταξείδια,
κι' ίσως κανένας απ' αυτούς πάη στην' Αφρική.

Τώρα, μωρέ, πού γίνονται κουκουτζί τὰ μπαλά,
άκοις νά διαδίδονται ποικίλα και πολλά.
Λέν πως προσκλησεις θα σταλούν από τόν Τσιρμώκο
πρός τής Διπλής τούς Βουλευτάς
για νά συνέλθουν κατ' αὐτάς,
και νά σφεθούνε σοβαρως κι' αὐτοί για τὸ Μαρόκο.

Λένε κι' άλλο, Περικλέτο,
κι' αν σ' άρέση πιστέμει το,
πως ο κύρ Αλεξάνδρης, πούνας για τήν' Ελβετία,
ίσως πάη στη σοφή του Μαρόκου πολιτεία,
κι' ίσως στους Μαροκινούς δράσεις ενθόμια
τους άφήση σαν κι' εδῶ δερὸ Πανεπιστήμια.

Φεύγει κι' ὁ Μαριαντωνάκης,
έγρα λέσκα κι' έγρα μύλα,
ὄλοι προς τήν' Αφρικήν,
κι' ὁ Μανώλης ὁ Μπενάκης
ίσως πάη στην' Αγκόλια,
κτῆσιν Πορτογαλικήν.

Λένε κι' ὁ Κορομηλάς
πως θα πάη στο Κογκό...
Περικλή, πως δέν μιλάς,
μὰ μου κάνεις τὸν μουγγό;

Π. — Ξέρεις πως πολλαίς φορές έκαμα μυρίας σκέψεις
και για τὸν Ρωμηῶν τὰς βλέψεις,
και φωνάζω τώρα πάλι: τί καθόμαστ' εδῶ πέρα
κι' Ἄνορθώσεως μελλούσης κοπιάζουμεν άερα;

Πῶς εἰς ὅρια τοιαῦτα παραδόσεις κι' άδρανεῖς,
πλάσις πῶθεν διακρίων,
και δέν κάνεις άποικίας εἰς ἐκτάσεις άγαντες
τῶσαν άχανῶν Ἡπειρών;

Γιατί σέρνομε' στῆς πλάκες
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερό,
και πιγύμαστε σαν βλάκες
πὲ μὲ κουταλιὰ νερό;

Φ. — Καλὰ λές, σοφὸ κεφάλι...
κουταμάρα μας μεγάλην
νάχωμε μπροστά μας ὄλο τὸν άπέραντο ντουβῆ,
και τὴν τῶση μας άξία
νὰ τὴν χάνομε' εδῶ πέρα' στην' άσημαντη γωνία,
πού παθαίνεις άσφυξία.

Ἄλλαξε πολιτική,
κράτος παχυλῆς βλακειας,
σύρς μὲς στην' Αφρική,
μὰ κι' άκόμη παρακεῖ,
για νά κάνης άποικίας.

Π. — Διαδίδουν συμπολίται
διτὶ ζήμωσις τελείται,
και παντοῦ πολιτικὴν
θέλου άποικιακήν.

Διαδίδουν πως μελέτη
γίνεται και στο Ντοβέτι
για μελλούσας άποικίας.

Κι' ίσως δι' αὐτὸ και μόνον
προσκαλέσουν μετὰ χρόνον
και τὰς γράσις ηλικίας.

**Ἄπεσοδὴθη ρήξις,
πού σ' έκανε νὰ φριξής.**

Φ. — Δέν ξέρεις πως εχάρηκα σαν άκουσα, καλέ μου,
πως εἰμαθα' στο πρόθυρα τοῦ τρομεροῦ πολέμου.
Κι' έμένα μ' έπυρόλησε μαχῶν άγρίων ἔρωσ,
κι' εἶπα πως ρόλο κι' οἱ Ρωμηροὶ θα παίξουσε μεγάλο,
και' στην' Αντάντ τὴν Κορνιάλ θα λάθουν τώρα μέρος
μὲ τὸν Ἑγγλέσο Νικαύρχο και τὸν Ἐντου τὸν Γάλλο.

'Στῆς συγκρούσεως τὸν σάλον
τὶ τρομάρα, τί στιγμήαι!...
κι' ἔσηκόνοντο πυγμαίαι
Γερμανῶν, Ἑγγυέζων, Γάλλων.

Χέρια σὰν Ἐκαστοχέρειον ἀφάστα, παλῶρια,
ποῦ δὲν εἶχαν ὄρα,
καί 'στῆς ξέναις τῆς πυγμαίαι Περικλιέτο ντελμπεντέρη,
ἐβλεπα καὶ τὴν πυγμὴ τοῦ δικοῦ μας τοῦ Λευτέρη.

"Ὁρα τὴν ὄρα" πρόσμενα νὰ γίνῃ πατατράκα
καὶ ν' ἀκονίσωμε κι' ἐμεῖς τὴν παλῶροσκακράκα.
Εἶναι συμφῆρον 'στους μικρούς, βρὲ μπρούτζινο κεφάλι,
νὰ σπάξουνε τὰ μούτρα των οἱ κύριοι μεγάλοι.

Λόγχοι ζῆνον στρατιῶν ἐκινούνο πρὸς ἀλλήλους
σὰν τὸ δάσος τῆς Βιρνιάμης,
καὶ προστάτιδες Δυναμίαις
ἐζήτουσαν ἀπὸ μὰς νὰ προμηθευθῶν ἀρβύλαις.

Κι' ἦτο μὰς Βαβυλωνία, κι' ἦτο μὰς Βαβυλών,
κι' ἔσταματίσε κι' ὁ Φοῖβος κατὰ φάλαγγας Ἐλιών,
κι' ἔτρεχε κειθεὶς νὰ κἀν προμηθεΐαις ἀρβύλων.

Κι' ἐγὼ τότε καθβαλάρη
'στὸ γαϊδουρι τὸ χωλό
μὲ τὰ τρία τὰ ποδάρια,
ἐξεφώνηξα σὰν Ἄρης
μ' ἕνα φρόνημα ἕψηλό:
ἕως πότε, παλλῆκάραι;

'Ὡς πότε, κουτεντέδες,
θὰ ζοῦμε 'στὰ στενά,
κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
θὰ πέρουν τὰ βουναί;

Καλλίτερα μὰς ὄρας δράσαι 'στὴν Ἀφρική,
παρὰ κειρούς καὶ χροῦους ἐν ἐπιφυλακῇ.

Καλλίτερα 'στὸ Κόγκο, παιδιὰ, καί 'στ' Ἄ γαδί,
παρὰ καμιζὰν ἡμέρα
'στὴν ἀφογον μητέρα
νᾶλθη κανεὶς φεσάτος τὰ πίσω μας νὰ δεῖ.

Τὶ πόλεμος ἐγένετο, τί ρῆσαι, τί συγκρούσεις,
τὶ διαδόσεις ἔτρεχαν ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.

'Αντάραις, ἀστραπόβροντα, καὶ κοσμογαλαξιά,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὴν Κηφισοῦ
ἐχόρταινε σὰν τζιζιζικαὶ ἀέρα καὶ δροσῶ.

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἀκουσα τὰ δόντικα του νὰ τρίζῃ
καί 'στὸν Στρατοῦλη, Περικλῆ, τότεκα νὰ ψιθυρίζῃ:
Στρατοῦλη, δερμακτέμπορε, φιλελευθέρων φίλε,
ὅπου πολὺ ἐπίκουρον κατόμματα κι' ἀρβύλαι,
ἄς πᾶμε 'στους Μαρκοκίους μεθ' ὅλων τῶν φιλάτων
καὶ δερματὰ Μαρκοκινὰ ν' ἀργάσωμε κομμάτων.

Καὶ πάλιν Εἰρήνην τὸν κόσμον βαρύνει.

Π. — Ὁ πόλεμος δὲν ἐγένε, τὰ πάντα ματαιότης,
ἔχασε γιέντι δυνατὸ καθέναις πατριώτης.
Ὁ πόλεμος δὲν ἐγένε κι' ἐμείναις 'στὰ κρῖα,
ἄδικα προσκλήσαμε κι' ὅλη τὴν ἐφεδεΐα.

Καὶ πάλιν Εἰρήνης μεγάλη μπουνάτα
κι' ἀγρίου πολέμου δὲν φαίνεται φάτσα.
Ὁ κόσμος, καὶ πάλιν 'στὴν νάρκη σου μένε,
εἰρήνην ἐν ἔπιλοι τρυφῆς ὀλοένα...
δὲν εἴχαμε τύχη, κολλήγα καίμενε,
νὰ δώμε προστάτας μὲ μούτρα σκαμμένα.

Φ. — Ὁ πόλεμος πάει... χαμένας ἐλπιδες,
'στὴ θήκη σὰν πρῶτα σκουριάζουν λεπίδες.
Εἰρήνη καὶ πᾶσιν, εἰρήνη κι' ἡμῖν,
κι' ἂν ὀθῖνεν ὄρος, ἀλλ' ἔτεκε μὲν.

Ναίαι Εἰρήνης ἀποδοῖς αἰμοσταγῆς Ἑλλάς...

Π. — Πᾶμε ν' αὐτοκτονήσωμε 'στὴν Τριανταφυλλιά.

Φ. — Ἐξερριώθηκε κι' αὐτὴ, καὶ δὲν ὑπάρχει μέρος,
ὅπου μ' ἔμπορε ν' αὐτοκτονῇ κι' ὁ νεαρός κι' ὁ γέρος.

'Απογοήτευσις τὸ πᾶν, καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.

Π. — Δεῖξ' ὅσ'τὴ ράχη σου λοιπὸν ἀρβύλαις καὶ κατόμματα.

Καὶ καμφοραὶς ποσειδίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Περὶ τοῦ μονοπωλίου τῆς ζαχαρώσεως μελέτη
νεωτάτη τοῦ Σπυριδῆ,
ποῦ πολλὴν ἐπουδὴν προδίδει,
μὰ καὶ συμβολὴν μεγάλην 'στὴν Ἀνάθεσιν προσθέτει.

Ὁ Ῥωμῶς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὄριζον ἀνοικτό.